

Projekt PŘÍBĚHY NAŠICH SOUSEDŮ

Životopis pamětníka: **Jan Josef IV. Dobrzenský**

Motto: „*Já jsem byl vychovanej jako člověk, který nesmí lhát a nesmí krást.*“

Jan Josef IV. Nepomuk Maria Kašpar Leonard Dominik Dobrzenský z Dobřenicz se narodil 14. června 1946 v Praze. Je potomkem Dobrzenských, jednoho z nejstarších šlechtických rodů v Čechách. Je rovněž 50. velmistrem Vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského – přesněji orleánské obediencie. Stal se jím v roce 2010.

Do roku 1948 žila jeho rodina na zámku v Chotěboři, než byla nucena emigrovat z důvodu nastolení komunistického totalitního režimu. Tehdy mu byly pouhé dva roky. Cesta do emigrace nebyla snadná, nýbrž strastiplná a plná potíží. Nejdříve se snažili dostat z Československa letadlem, to ovšem nevyšlo. Po této zkušenosti se rozhodli pro přechod Šumavy vlastníma nohama.

Nakonec překročili hranice v kamionu v truhle. Truhla pak byla zaházena kameny, proto nezpůsobila žádné pozdvižení u pohraniční stráže. Díky tomu se jeho rodina dostala do Německa, později do Francie a po třech letech v roce 1951 do Kanady, kde otec začal pracovat jako dělník a matka v místní nemocnici. O Kanadě mluví jako o zemi divoké, zemi pěkné, zemi s mnoha možnostmi a příležitostmi. Vzpomíná na hokej a hraní na kytaru, s níž pobrnkával v kapele společně se svými přáteli. Jeho prioritou po vystudování střední školy bylo najít práci, aby mohl ulehčit svým rodičům a zároveň získat nezávislost. Odešel tedy do Toronta, kde byl zaměstnán u kanadských drah.

Velmi rychle poznal, že má srdce podnikatele. V roce 1966, ve svých dvaceti letech, opustil Kanadu a vydal se zpátky do Evropy, přesněji do Francie. Našel zde práci, nakonec se rozhodl setrvat a vystudovat obchodní management. Našel si tam manželku, Diane Hoppenot. Spolu mají čtyři děti – tři dcery a jednoho syna.

Působil ve vrcholné pozici u belgické sklářské firmy, která se rozhodla pro expanzi do tehdejšího Československa, a stal se jejím zástupcem pro ČR. Na přelomu 1989/1990 jeho rodina vyslovila přání vrátit se zpátky do Čech. Byl jim v restituci navrácen chotěbořský zámek, v němž rod Dobrzenských sídlil již od první poloviny 19. století, i s přílehlými pozemky. Stalo se tak v roce 1992. Zámek byl tenkrát sice v dobrém stavu, ovšem oprýskaný, navíc zde sídlilo městské muzeum a škola. Postupem času se rodině Dobrzenských podařilo navrátit mu zašlý lesk a slávu. Pan hrabě zámek předělává na rodinný dům, kde se může scházet jeho početná rodina.

Zpracovali: Matyáš Smolík, Květa Kosinová, Lucie Chmilová, Simona Pejřimovská a Nela Findová, Akademie Světlá nad Sázavou

Rodiče pana hraběte s ním samotným

Pan hrabě se svou ženou